

N:o 23.

Af Herr Liss Olof Larsson: Angående upphäfvande af sista punkten af mom. 1 i 16 § af gällande förordning om kommunalstyrelse på landet.

Uti det förslag till våra kommunallagar, som af särskilda komiteerade utarbetades, och uti det förslag till samma lagar, som af Kongl. Maj:t genom proposition framställdes till 1859—1860 årens riksdag, förefans ej något förbud för vare sig kommunal- eller kyrkostämmors hållande på söndag, men Riksdagen, som den tiden befarade att »sabbatens helgd och frid störes genom sammankomster och öfverläggningar i världsliga ämnen å helgedagar» föreslog ett förbud för såväl ordinarie kommunal- som ordinarie kyrkostämmors hållande å dag, då gudstjenst hålles. Kongl. Maj:t accepterade Riksdagens åsigt i afseende å kommunalstämma, och i 16 § af kommunallagen för landet stadgas, att ordinarie kommunalstämma icke får utsättas till dag, då gudstjenst hålles, men i afseende å kyrkostämma, der presten är sjelfskrifven ordförande, fästes ej afseende å Riksdagens uttalade åsigt, och således få *alla* kyrkostämmor hållas å söndag.

Å såväl kyrkostämmor som icke ordinarie kommunalstämmor förekomma i allmänhet lika så världsliga ämnen som de, hvilka förekomma å de ordinarie kommunalstämmorna, men aldrig har jag hört någon kyrkostämмо-ordförande i min hemort, som hyst tvekan om att hålla *alla* kyrkostämmor å söndag, eller någon kommunalstämmo-ordförande, som tvekat att utlysa kommunalstämma till dag, då gudstjenst hålles, af fruktan att sabbatens helgd och frid derigenom skulle äfventyras, lika litet som jag hört någon påstå att sabbaten blifvit vanhelgad genom sådana stämmors hållande.

De olägenheter, som äro förenade med ett ovilkorligt förbud för de ordinarie kommunalstämmornas hållande å söndag, särskildt i de glest befolkade landskommunerna, äro så kända, att derom knappt behöfver ordas. Det är icke alltid någon så lätt sak för befolkningen i de stora vidsträckta kommunerna att besöka en stämma, som hålles å arbetsdag, då den idoge mannen, äfven om han gerna ville besöka stämman, icke kan det, emedan han ej kan uppföra en sådan dag. Erfarenheten har ock visat att sällan någon stämma är så fåtaligt besökt som just de ordinarie kommunalstämmorna, hvilka måste hållas å söknedag. I allmänhet är det endast de stämmans lokal närmast boende och de, som icke af arbete äro förhindrade, som då besöka stämman och diktera besluten. Annorlunda är förhållandet, då stämmorna hållas å söndag, då befolkningen samlas till sina kyrkor, i hvilkas närhet stämmorna hållas omedelbart efter gudstjenstens slut, och då stämmorna kunna och jemväl brukas besökas af alla, som vilja deltaga i kommunens angelägenheter. Väl kunna undantagsfall gifvas, då en stämma lämpligast bör hållas å söknedag, men detta synes mig böra bero af det särskilda förhållande, som påkallar ett sådant undantag, och icke genom någon i lag bestämd föreskrift.

Att Riksdagen, som sjelf icke så sällan hållit sammanträden å söndag för behandling af rent världsliga ämnen, icke skall hysa någon betänklighet vid att bifalla en sådan ändring, som den jag åsyftar, tager jag för gifvet, och jag föreslår derföre,

att Riksdagen för sin del beslutar, det sista punkten af 1 mom. 16 § af gällande förordning om kommunalstyrelse på landet, så lydande: »De i 17 § omnämnda ordinarie kommunalstämmor må ej till sådan dag utsättas», måtte varda upphäfd.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1883.

Liss Ol. Larsson.

I ofvanstående motion instämmer

C. Johanson.